خبر

«صبح اعدام» به تعویق افتاد

اوایل بهمن‌ماه امسال بهروز افخمی از برنامه‌ریزی برای ساخت جدیدترین فیلمش با نام «صبح اعدام» خبر داد و تاکید کرد که با توجه به زمان روایت داستان، فیلمبرداری باید حتما در زمستان انجام شود. اما او در روزهای برگزاری جشنواره فیلم فجر مشغول اجرای برنامه تلویزیونی هفت شد و به‌نظر می‌رسید پس از پایان جشنواره، مقدمات برای کلید زدن فیلم مهیا می‌شود تا این‌که روز گذشته در نشست خبری هفدهمین جشنواره بین‌المللی فیلم مقاومت، نام بهروز افخمی به عنوان رئیس هیأت داوران بخش اصلی جشنواره اعلام شد.

افخمی در پاسخ به این‌که با توجه به حضورش در این جشنواره و سپری شدن فصل زمستان، تکلیف ساخت صبح اعدام چه می‌شود؟ گفت: فیلمبرداری صبح اعدام پس از پایان ماه رمضان شروع می‌شود. برای فیلم به‌جز فضاهای سرپوشیده یک میدان تیر داریم که برای کار در آنجا بر فصل زمستان تاکید داشتیم ولی الان درختی در آن دیده نخواهد شد و فیلمبرداری را اوایل اردیبهشت آغاز می‌کنیم. این فیلم به دو ساعت زندگی «طیب رضایی» پیش از اعدام برمی‌گردد.

آخرین فیلم افخمی «فرزند صبح» است که روایتی از کودکی امام خمینی (ره) است و هنوز به نمایش عمومی درنیامده است. این فیلم احتمالا خردادماه ۱۴۰۲ اکران خواهد شد./ایسنا

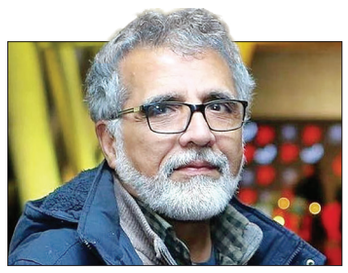

زاویه دید

سیدحامد حسینی | تهیه‌کننده

«سینما متروپل» در اکران عمومی جذاب‌تر است

تمام اهالی سینما می‌دانند که بهترین زمان برای اکران فیلم‌های سینمایی تعطیلات نوروز است، البته به این شرط که در شرایط مطلوبی قرار داشته باشیم. امسال با توجه به اتفاقات چند ماه اخیر، وضعیت اکران کمی پیچیده است. هرچند شرایط اکران نسبت به ماه‌های گذشته بهتر شده اما از سویی دیگر تقارن ماه مبارک رمضان با نوروز روی مقوله اکران تاثیرگذار است که باید کارشناسان اکران و سینما بررسی‌های لازم را روی آن به‌عمل آورند. البته به اعتقاد من امسال چیزی به نام اکران عید فطر نداریم. بعید می‌دانم وقتی فاصله اکران نوروز و اکران عید فطر حدودا یک ماه است، شورای صنفی اکران جداگانه‌ای به‌عنوان اکران عید فطر داشته باشد. اگر فیلم‌های مناسبی در عید نوروز اکران شوند، هر دو اکران در هم ادغام می‌شوند و اکران عید فطر به‌نوعی در ادامه اکران نوروز قرار می‌گیرد. مگر این‌که بعضی از فیلم‌ها حداقل‌های فروش را پر نکنند و از چرخه اکران خارج شوند تا به جای آنها فیلم جدیدی قرار بگیرد. «سینما متروپل» یک سری اصلاحیه‌ها دارد که امکان انجام هرکدام از آنها فراهم باشد، برای اکران عمومی آنها را برطرف می‌کنیم. منظورم از اصلاحیه مجموع پست پرودکشن (موسیقی، تدوین و...) است که در حال حاضر مشغول انجام آن هستیم تا به شرایط مطلوبی در اکران عمومی برسیم. این‌که اکران عمومی سینما متروپل دقیقا چه زمانی است را خودم هم فعلا نمی‌دانم که آن هم تا چند روز آینده مشخص می‌شود که در فهرست گزینه‌های اکران نوروزی قرار دارد یا نه. البته اگر قرار باشد آماده‌سازی سینما متروپل برای این‌که به اکران نوروز برسد ناقص انجام شود، ترجیح می‌دهم این کار را نکنم. انجام اصلاحیه‌ها هم به این معنا نیست که نسخه عمومی فیلم فاقد جذابیت‌های نسخه جشنواره‌ای آن باشد. چه بسا که نسخه‌ای که برای اکران عمومی در نظر داریم جذاب‌تر از نسخه جشنواره‌ای آن باشد. کما این‌که در حال حاضر هم تمام تلاش‌مان این است که نه‌تنها جذابیت‌های نسخه جشنواره‌ای فیلم را حفظ کنیم، بلکه با انجام اصلاحیه‌هایی بر ارتقای آن بیفزاییم.

مسأله اکران در سینمای ایران دو بخش دارد. نخست این‌که فیلم‌مان را آماده کنیم و به ما اجازه اکران نوروز را بدهند و دیگر این‌که با توجه به شرایط سیاسی ـ اجتماعی جامعه، آیا در شرایطی هستیم که فیلم‌مان در اکران عمومی موفق شود؟ یا برای رسیدن به شرایط مطلوب در سینما، اکران کدام فیلم در اولویت بیشتری قرار دارد؟ بنابراین فارغ از فیلم سینما متروپل باید به این مسأله توجه کنیم که اکران کدام فیلم در این شرایط می‌تواند به چرخه سینما کمک کند. فیلم ما و کلا تمام فیلم‌ها در مجموعه سینما تعریف می‌شوند. اگر الان حال سینما با اکران فیلم ما خوب می‌شود، اکران آن خوب است و اگر حال کلیت سینما را فیلم دیگری خوب می‌کند آن را اکران کنند. بنابراین من به عنوان تهیه‌کننده یا پخش‌کننده یا کارگردان نباید به اکران فیلمم در زمان خاصی اصرار کنم، چرا که مهم زنده‌ماندن خود سینما و حال مردم است که با دیدن چه فیلمی خوب می‌شود. نه به‌عنوان تهیه‌کننده سینما متروپل، بلکه به‌عنوان کسی که سال‌هاست در این سینما فعالیت می‌کنم، معتقدم سینما متروپل گیشه موفقی داشته باشد. در این باره به فکر انجام تبلیغات مناسب محیطی و تلویزیونی در زمان اکران عمومی هستیم که بستگی به همکاری نهادها و ارگان‌ها هم دارد که قول‌هایی هم داده‌اند اما تا به مرحله اجرا نرسد، نمی‌توان اطمینان صددرصد از انجام آن حاصل کرد. البته در این مقوله پخش‌کننده هم خیلی مهم است. پخش‌کننده نه‌تنها باید از توانایی و ارتباطات گسترده‌ای برای اکران برخوردار باشد، بلکه باید فیلم موردنظر را دوست داشته باشد. متاسفانه بعضی از پخش‌کننده‌ها مثل اپراتور فقط کاری را انجام می‌دهند، ولی برخی پخش‌کننده‌ها خودشان مانیفست و نگاه درستی به سینما دارند که همین نگاه باعث می‌شود که در انجام کارشان نوآوری‌های بهتری داشته باشند.

«جام جم» اما و اگرهای افزایش قیمت بلیت سینما از ۴۵ هزار تومان به ۷۰ هزار تومان را بررسی می‌کند

سه روی سکه

وقتی تورم، قیمت کالاهای اساسی را به طور محسوسی افزایش داده و قیمت آنها را به بالاترین حد خود رسانده، و وقتی کف هزینه تولید یک فیلم سینمایی دست‌کم ۱۰ تا ۱۲ میلیارد تومان است، در این‌صورت شاید پیشنهاد افزایش بلیت سینما از ۴۵ هزار تومان فعلی به ۷۰ هزار تومان در سال آینده چندان هم عجیب و غافلگیرکننده و دور از منطق نباشد. این‌که سینما هنوز نسبت به موسیقی، تئاتر و دیگر شاخه‌های هنری، سرگرمی ارزان‌تری است هم نیاز به توضیح اضافه ندارد. اگرچه هنوز بلیت ۷۰ هزار تومانی سینما به تصویب سازمان سینمایی نرسیده و رقم پیشنهادی سینماداران و دفاتر پخش است اما رای موافق به آن بعید و دور از انتظار نیست و مردم باید برای رفتن به سینما سر کیسه را بیشتر شل کنند. و باز لازم به توضیح نیست که هزینه یک سینما رفتن معمولی در سال آینده یعنی کمتر از یک ماه دیگر، برای خانواده یا جمع دوستانه سه چهارنفره در کنار ارقام رفت و آمد و خورد و خوراک چه بار اقتصادی را در این تورم تحمیل خواهد کرد.

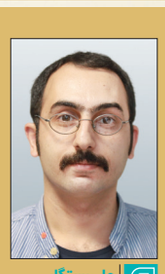

علی رستگار
گروه فرهنگ و هنر

حرف حساب سینماداران و پخش‌کننده

هنوز سینما از ترکش‌های دوران کرونا کمر راست نکرده است و چه بسیار سالن سینماهایی که در این مدت و بر اثر تعطیلی‌های مداوم، چراغ‌شان برای همیشه خاموش شد و چه پرشمار افرادی که به علت بی‌رونقی سینما، از کار بیکار و خانه‌نشین شدند. بنابراین سینماداران چاره را در افزایش قیمت بلیت سینما می‌دانند تا همین جماعت اندکی که سینما و فیلم‌بین هستند، به سهم خود چراغ نیم‌سوز سینما را روشن نگه دارند. دفاتر پخش فیلم هم به دلیل روغن‌کاری چرخ‌های فرسوده سینمای ایران، به این افزایش قیمت بلیت نظر و نیاز دارند. همین موضوع شامل صاحبان آثار سینمایی همچون تهیه‌کننده و سرمایه‌گذار و دیگران هم می‌شود و هر افزایش بلیت، تاثیر مستقیم بر افزایش رقم فروش دارد و آنها را به بازگشت سرمایه امیدوارتر می‌کند. توجیه و دو دو تا چهارتای این سینماگران هم در این اوضاع اقتصادی، منطقی به نظر می‌رسد و در قیاس با تورم سرسام‌آور موجود در جامعه و افزایش بیش از اندازه هزینه تولید، حرکت از بلیت ۴۵ هزار تومانی به بلیت ۷۰ هزارتومانی راه ساده، کوتاه و بی‌خطری است و زیاده‌خواهی به حساب نمی‌آید.

آن روی سکه

اما این سکه روی دیگری هم دارد، روی بسیار مهمی به نام مردم. سینما هرقدر که در تولید گران است، در عرضه و نمایش و اکران باید ارزان بماند. قیمت بلیت سینما باید به گونه‌ای باشد که مردم با هر میزان از تورم و وضعیت نامناسب اقتصادی، امکان خرید آن را داشته باشند. بقای سینما و چرخش چرخ‌های این هنر- صنعت دنیای سرگرمی بستگی تام و تمام به جیب مخاطبان دارد و اگر این ارتباط قطع یا کمرنگ شود، سینما نیز رمقی برای ادامه نخواهد داشت. این اتفاق در چند سال اخیر به کرات رخ داده و باوجود برخی رکوردشکنی‌های کاذب و ظاهری در گیشه که آن هم محدود به چند فیلم شده، هر افزایش قیمت بلیتی، بین سینما و مخاطبان فاصله انداخته و باعث افت و ریزش محسوس تماشاگران شده است. اگر فروش فیلمی نسبتا خوب بوده و دخل و خرجش را درآورده، ماحصل سودی است که از افزایش قیمت بلیت به دست می‌آورد و نه از رشد مخاطبان. با این توضیح، افزایش قیمت بلیت از ۴۵ هزارتومان به ۷۰ هزارتومان تنها یک مسکن و یک حباب اقتصادی در سینماست و نه تنها دردی از گیشه و اکران دوا نمی‌کند بلکه همین جماعت سینمارو موجود را هم فراری می‌دهد و از سینما گریزان می‌کند. آمار ناامیدکننده امسال سینمای ایران در اکران و شکست بیشتر آثار در گیشه و با قیمت بلیت ۴۵ هزارتومانی خود بهترین نشانه در ناکامی افزایش قیمت بلیت است و نشان می‌دهد مردم در وضعیت فعلی، حتی توان تهیه بلیت با رقم موجود را ندارند، چه رسد به قیمتی مضاعف در آینده‌ای بسیار نزدیک. درواقع با چنین مسیری، آن توجیه و تصور ظاهر منطقی سینماداران و دفاتر پخش هم نقش برآب می‌شود و افزایش قیمت بلیت، نتیجه عکس خواهد داد و به قهر شاید ناخواسته مردم با سینما دامن می‌زند.

نه این طرف نه آن طرف

اگرچه قیمت بلیت در سینما و اقبال مخاطبان محوری و تعیین‌کننده است و حفظ و ثبات آن تا حدودی می‌تواند امیدواری‌هایی در پی داشته باشد اما جنس خوب همیشه خریداران خودش را دارد و خریداران حاضرند برای کالایی که دوست دارند و دلشان را به دست بیاورد، حتی هزینه‌ای مضاعف‌تر از رقم معمول و مرسوم پرداخت کنند. واقعیت این است که سینمای ایران در این چند سال اخیر به جز استثنائاتی، به قدری جلوه و عملکرد بدی در ارتباط با مخاطبان داشته که کمتر کسی نگاه خریدارانه به آن دارد و سخت است تماشاگرانی پیدا کرد که حاضر باشند برای آن از جان و دل و حتی با رقم بالاتر و افزایش قیمت بلیت هزینه کنند.

واقعا کدام مخاطب فهیم و سینمادوست حاضر است برای قصه‌های بی‌سروته و تکراری و فیلم‌هایی که یا به سمت لودگی غش می‌کنند یا ترجیح می‌دهند نانشان را در فلاکت و بدبختی بزنند، دست به جیب ببرد و حتی ۴۵ هزار تومان پول دهد، ۷۰ هزار تومان پیش رو پیشکش. تا وقتی سینمای ایران حرمت خودش را با ساخت انبوهی فیلم بی مقدار نگه نمی‌دارد، نباید هم انتظار آشتی مخاطبان را داشته باشد. اگر با قصه‌های خوش آب و رنگ و محتوای مناسب و تنوع ژانری مواجه بودیم و سینما به ذات سرگرم‌کننده خودش در نمونه‌های برتر جهانی نزدیک بود، هر هزینه کردی ولو قیمت بلیت ۷۰ هزارتومانی و بیشتر، ارزش داشت و منطقی به نظر می‌رسید و مخاطب احساس غبن نمی‌کرد اما در وضعیت فعلی حتی بلیت ۴۵ هزارتومانی هم برای بسیاری از فیلم‌ها عدد بالایی محسوب می‌شود. این ایراد و اعتراض حتی نسبت به برخی فیلم‌های پرفروش امسال و سال‌های اخیر سینمای ایران هم وارد است و واقعا پرفروش بودن یک فیلم، دلیل بر کیفیت بالای آن و رضایت‌مندی مخاطب نیست. چه بسیار فیلم‌های پرفروشی در این سال‌ها که با توجه به همین بحث تورم و افزایش قیمت بلیت، حتی رکوردها را در گیشه جابه‌جا کردند اما این اتفاق تنها به ضرب و زور تبلیغات و حضور چند بازیگر شاخص و محبوب و خط قصه‌ای کنایه آمیز افتاد و فیلم‌ها هیچ ارزش محتوایی و ساختاری و حتی سرگرم کننده نداشتند و ندارند.

وقتی هرسال و حوالی اکران نوروزی، بحث افزایش قیمت بلیت مطرح می‌شود، باید سازوکار و داشته‌های سینمای ایران را هم درنظر گرفت و این‌که آیا سطح کیفی فیلم‌ها و تنوع قصه‌ها هم به قدری رشد داشته که ارزش این افزایش بها و تحمیل بار اقتصادی بیشتر به تماشاگر را داشته باشد؟ برای طرح چنین پیشنهادهایی، باید همه چرخه تولید و نمایش فیلم‌ها را پاسخگو کرد و حتما تناسب کیفیت محصولات عرضه شده با قیمت و افزایش قیمت آنها را هم درنظر گرفت. یعنی سازندگان فیلم، مدیران پخش و سینماداران از خود بپرسند آیا این محصولاتی که ما به عنوان فیلم سینمایی در سالن‌های سینما نمایش می‌دهیم، واقعا و در نگاهی مبتنی بر وجدان و در قیاس با آثار شاخص و حتی سرگرم‌کننده سال‌های دور، ارزش این قیمت بلیت را دارند یا نه.

مکث

اهمیت تصمیم سازمان سینمایی

سازمان سینمایی که در دوره جدید، کم امتحان خود را -بد یا خوب- پس نداده، در مواجهه با پیشنهاد بلیت ۷۰ هزارتومانی، با چالش تازه‌ای روبروست. باید دید این سازمان حاضر است برای جلب رضایت سینماداران و دفاتر پخش، تن به این افزایش بلیت بدهد یا با تصمیمی درست و منطقی و راهکارهایی عملی و اجرایی طرف مردم می‌ایستد و هوای جیب مخاطبان را خواهد داشت. آنچه مسلم است سازمان سینمایی باید روشی اتخاذ کند و تصمیمی بگیرد که نه سیخ بسوزد و نه کباب و باید ضمن درنظرگرفتن خواسته‌های به حق سینماداران و دفاتر پخش درخصوص تورم و افزایش شدید هزینه‌های تولید،

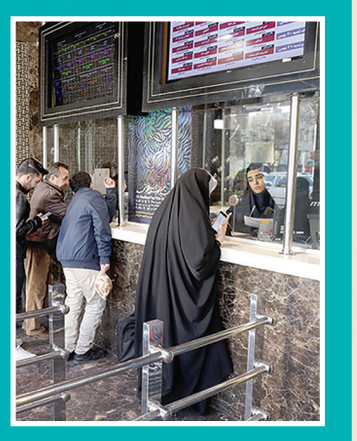

نسبت به فاصله مخاطبان و سینما که هر روز بیشتر از قبل می‌شود، هم توجهی جدی و کاربردی داشته باشد. قطعا نگاهی آسیب‌شناسانه به جدول اکران و میزان فروش و تعداد مخاطبان امسال سینمای ایران که در سامانه‌هایی چون سمفا و سینماتیکت موجود است و مقایسه آن با داده‌های سال‌های گذشته، به خوبی سازمان سینمایی را متوجه وضعیت نامناسب اکران و نتیجه معکوس افزایش قیمت بلیت با ریزش مخاطبان خواهد کرد. بنابراین شاید بهترین راه، تلاش برای ثبات و حفظ همین رقم فعلی قیمت بلیت یا دست بالا افزایش نسبی آن مثلا رساندن به عدد ۵۰ یا ۵۵ هزارتومان باشد. ضمن این‌که همچنان می‌توانند آن روش‌ها و سیاست‌های تشویقی اکران همچون قیمت بلیت‌های شناور در زمان‌های مختلف و عرضه بلیت نیم بها در روزهای سه شنبه و سانسهای صبح را هم با افزودن مسیرهای دیگر جذب تماشاگر دنبال کند. به جز این حمایت سازمان سینمایی در تعامل با رسانه ملی، در تبلیغات فیلم‌های در حال اکران هم می‌تواند چاره‌ساز باشد. همچنین تعامل این سازمان با سازندگان فیلم‌های توقیفی برای اعمال اصلاحات موردنظر و رفع مشکل، امکان و ظرفیت جذب تماشاگران را دارند. و البته تاکید می‌کنیم که برای برون رفت از بحران اکران سینمای ایران، قطعا باید در بخش تولید و ساخت هم ورود کرد و جنبه‌های درست جذب تماشاگر را هم درنظر گرفت.

قاب

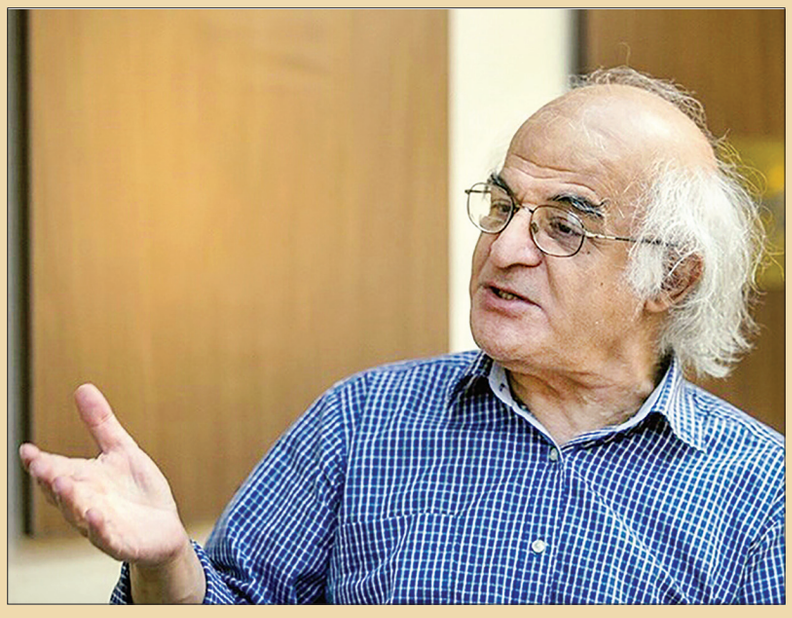

تولد هنرمندی همه‌فن‌حریف

۱۰ اسفند سالروز تولد فریدون جیرانی است. جیرانی حضور در سینمای حرفه‌ای را سال ۱۳۶۰ با نوشتن فیلمنامه فیلم «آفتاب‌نشین‌ها» تجربه کرد اما دوران طلایی‌اش با فیلم «قرمز» در سال ۱۳۷۷ رقم خورد. قرمز با بردن سیمرغ بلورین بهترین بازیگر نقش اول مرد و نقش اول زن و با پرداختن به موضوعی خاص تبدیل به یک فیلم جریان‌ساز در تاریخ سینمای ایران شد. او سابقه سردبیری در مجله سینما را در کارنامه هنری خود دارد و اولین کسی بود که ایده برنامه «هفت» را روی آنتن سیما برد. آشفتگی، خفه‌گی، سالاد فصل و شام آخر ازجمله مهم‌ترین فیلم‌های جیرانی است.

رویداد

اکران «تطبیق» در سینماهای آلمان

فیلم کوتاه «تطبیق» به کارگردانی مهرداد حسنی و تهیه‌کنندگی حسن محمدی پس از حضور در جشنواره اسکار کوالیفای اینترفیلم، توسط هیأت برگزاری جشنواره برای اکران سراسری در آلمان انتخاب شد.

در برنامه Short attack شش فیلم کوتاه برای اکران در سینماهای سراسر آلمان انتخاب شد که فیلم کوتاه تطبیق یکی از آنها بود. این برنامه با تم «قدرتمند عمل کن» برگزار می‌شود و هیأت برگزاری فیلم تطبیق را برای این برنامه بسیار مناسب دانست.

در خلاصه داستان تطبیق آمده است: «شاهرخ کودکی است که تلاش می‌کند خودش را با حقیقت درونش تطبیق دهد.»

در این فیلم کوتاه معید آسوده، منصور نصیری، فاطمه مرادی، حسن خوش‌حالت، مریم گلدوز، جمشید بهادری، سیدکاظم حسینی و سیدمحمدرضا حسینی ایفای نقش دارند. برخی از عوامل این فیلم عبارتند از: نویسنده: فرزاد احمدی، مدیر فیلمبرداری: پویان آقابابایی، تدوین: مجید طارمی، طراح چهره‌پردازی: فریبور معیری، صدابردار: سامان شهامت، طراحی و ترکیب صدا: حسین قورچیان، طراح لباس: سپیده دستینه، طراح صحنه: مهرداد حسنی و دستیار کارگردان و برنامه‌ریز: مرضیه اکبرنژاد./ایلنا

پویانمایی

«شتر و آسیابان» در فرانسه

انیمیشن عروسکی سطح پیشرفته‌تری از آبجکت انیمیشن است که در آن به‌جای استفاده از اشیا از عروسک‌های مدلسازی شده استفاده می‌شود. این شکل از انیمیشن امروز در ایران بسیار رواج یافته. بر این اساس «شتر و آسیابان» عنوان مجموعه‌ای از سه فیلم کوتاه عروسکی پویانمایی شامل «جایگزین»، «کشاورز و ربات» و «سپید بالان» به کارگردانی عبدا... علیمراد است که به ترتیب در سال‌های ۲۰۰۳، ۲۰۱۱ و ۲۰۲۲ در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان با شیوه استاپ‌موشن تولید شده است.

مجموعه شتر و آسیابان با مخاطب قرار دادن کودکان و بزرگسالان جلوه خاصی از ارتباط میان فناوری، پیشرفت و آلودگی کره زمین را زیر سؤال می‌برد.

به گفته توزیع‌کننده فرانسوی که امتیاز این سه فیلم را در کشور فرانسه دریافت کرده است، اکران عمومی این مجموعه از ۳۰ آذر ۱۴۰۱ (۲۱ دسامبر ۲۰۲۲) در فرانسه آغاز شد.

بیست‌ونهمین جشنواره بین‌المللی فیلم سینمای آسیایی «وزوول» از ۹ تا ۱۶ اسفند ۱۴۰۱ در شهر وزوول کشور فرانسه در حال برگزاری است./مهر